

Sygn. akt I C 25/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2021 r.

Sąd Rejonowy w Sopocie Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Olszewska - Kowalska

Protokolant: st. sek. sąd. Aleksandra Szymańska

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2021 roku w Sopocie,

na rozprawie

sprawy

z powództwa: **M. S., K. S.**

przeciwko **B. Ż.**

o zapłatę

I. oddala wniosek o odrzucenie pozwu

II. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 29 listopada 2018 roku sygn. akt I Nc 6181/18 utrzymuje w mocy

III. przejmuje na Skarb Państwa koszty sądowe w postaci 1/2 opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty

IV. w pozostałym zakresie kosztami postępowania powstałymi po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym obciąża pozwaną B. Ż.

V. zasądza od pozwanej B. Ż. na rzecz powodów M. S., K. S. solidarnie kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem dodatkowych kosztów zastępstwa procesowego, powstałych w związku z wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty.

Sygn. akt I C 25/21

UZASADNIENIE

Powodowie M. S. i K. S. złożyli przeciwko B. Ż. pozew w postępowaniu nakazowym o zapłatę kwoty 50.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 września 2018 r. do dnia zapłaty, kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kwotą 34 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw.

W uzasadnieniu wskazano, iż powodowie w dniu 15 maja 2014 r. działając jako osoby fizyczne udzielili pozwanej pożyczkę w kwocie 50.000 zł. Kwota pożyczki została przelana ze wspólnego rachunku bankowego powodów na rachunek bankowy pozwanej. 30 lipca 2018 r. powodowie wypowiedzieli umowę pożyczki z dnia 15 maja 2014 r. zgodnie z treścią art. 723 k.c. W treści wypowiedzenia wysłanego do pozwanej, powodowie wskazali ustawowy termin do zwrotu pożyczki tj. 6 tygodni od daty wypowiedzenia umowy oraz wskazali numer rachunku bankowego, na który należy zwrócić kwotę udzielonej pożyczki. W dniu 13 sierpnia 2018 r. powodowie i pozwana zawarli ugodę pozasądową, w której pozwana uznała co do zasady jak i co do wysokości roszczenie dochodzone niniejszym pozwem (§ 3 ugody

w zw. z § 1 ust. 1 pkt c) ugody). Na podstawie § 4 przedmiotowej ugody pozwana zobowiązała się do uiszczenia na rzecz powodów kwoty w wysokości 401.000,00 zł w terminie do dnia 17 sierpnia 2018 r. tytułem spłaty wierzytelności określonych w §1 ust. 1 pkt a,b oraz c ugody, a powodowie pod warunkiem dokonania na ich rzecz wpłaty w wysokości 401.000,00 zł w terminie do dnia 17 sierpnia 2018 r. zobowiązali się do zrzeczenia się wszelkich pozostałych roszczeń przysługujących im wobec pozwanej z tytułu wierzytelności określonych w § 1 i § 2 ugody. Pozwana nie uiszczała na rzecz powodów wskazanej kwoty pieniężnej w jakimkolwiek zakresie w w/w terminie, ani w jakimkolwiek zakresie później, a więc roszczenie dochodzone pozwem jest nadal wymagalne i zasadne.(pозew – k. 3-5)

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy w Sopocie uwzględnił żądanie pozwu. (nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 29 listopada 2018 r. k. 21)

Pozwana wniosła zarzuty od w/ nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o:

1. Odrzucenie pozwu z uwagi na powagę rzecz osądzonej;
2. Uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa;
3. Zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana w pierwszej kolejności przyznała, iż zaciągnęła ona pożyczkę u powodów, jednak potwierdzona ona została w formie pisemnej i objęta była postępowaniem prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Gdańsku XV C 129/16 i Sąd Apelacyjny w Gdańsku I ACa 604/17. W umowie tej, na wyraźną prośbę powodów pozwana zamieściła oświadczenie, iż całą kwotę otrzymała gotówką, co nie miało miejsca. Natomiast pozostałe części tejsze pożyczki były wypłacane w terminie późniejszym, w tym kwota 50.000,000 zł opisana pozwem w tej sprawie poprzez dokonanie przelewu z dnia 15 maja 2014 r. Tym samym powództwo w tej sprawie winno być odrzucone z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Co więcej, powyższą okoliczność potwierdza tytuł przelewu powodów tj „przelew” zamiast wskazywać rzeczywistą transakcję „pożyczka z dnia...”. Pozwana także wskazała, iż kwota wskazana nawet w pierwotnej pożyczce z 2012 r. jest znacznie zawyżona, a została tak opisana wyłącznie na prośbę powoda, który to w ten sposób chciał obniżyć podstawę opodatkowania swojego dochodu. Dodatkowo pozwana wskazała, iż powodowie zdają się prowadzić działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek, na co sami wskazują twierdząc, iż wielokrotnie udzielali pożyczek a co za tym idzie roszczenie powodów jest przedawnione w całości. Pozwana dodała przy tym, iż jedyną możliwością dochodzenia przez powodów zwrotu kwoty rzekomo przelanej na rzecz pozwanej jest roszczenie o bezpodstawne wzbogacenie, które w ocenie pozwanej już się przedawniło. Pozwana zaznaczyła również, iż powodowie wywodząc w pozwie, że podstawą roszczenia jest umowa pożyczki o dziwo nie przedstawiają żadnego dokumentu w szczególności umowy pożyczki, z których ta okoliczność by wynikała. Z całą pewnością ta okoliczność nie wynika z załączonego przez nich przelewu, który co więcej pozwana kwestionuje w całości. Pozwana także wskazała iż rzeczą niezrozumiałą jest również okoliczność, iż powodowie w dniu 30 lipca 2018 złożyli oświadczenie o rzekomym wypowiedzeniu umowy pożyczki z dnia 15 maja 2014 r. przy czym już w dniu 13 sierpnia 2018 r. po niespełna dwóch tygodniach wymusili na pozwanej podpisanie oświadczenia o rzekomym uznaniu długu. Pozwana natomiast podpisała powyższe oświadczenie pod wpływem groźby bezprawnej, ponieważ powód zmusił ją do jego podpisania, gdyż w przypadku, gdyby pozwana nie podpisała tej ugody, to nakazałby komornikowi sądowemu wykonanie dalszych czynności egzekucyjnych, w tym sprzedaż nieruchomości. Tym samym pozwana musiała podpisać przedmiotowe nieprawdziwe oświadczenie w zakresie uznania długu wobec powodów. (zarzuty od nakazu zapłaty k. 44-46).

W odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty wniesione przez pozwaną powodowie wskazali na bezzasadność zarzutu powagi rzeczy osądzonej, gdyż postępowanie toczące się pomiędzy pozwaną a powodami przed Sądem Okręgowym w Gdańsku sygn. akt XV C 129/16 a następnie przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku pod sygn. akt I ACa 607/17 dotyczyło umowy pożyczki z dnia 02 lipca 2012 r. w wysokości 350.000 zł. Powyższe potwierdza również zawarta pomiędzy stronami ugoda pozasądowa. Powodowie wskazali również, iż wszelkie zarzuty dotyczące zawarcia nieprawidłowych twierdzeń w umowie pożyczki z dnia 2012 r. są gołosłowne, ponadto zarzuty te nie były przez pozwaną podnoszone na gruncie sprawy toczącej się w Sądzie Okręgowym i Sądzie Apelacyjnym. W ocenie powodów

bezasadny jest również zarzut przedawnienia roszczenia co wynika z treści art. 120 § 1 k.c. w zw. z art. 723 k.c. Powodowie zaprzeczyli także jakoby przy podpisywaniu ugody pozasądowej z dnia 13 sierpnia 2018 r. użyli wobec pozwanej jakiegokolwiek groźby bezprawnej oraz zmuszali pozwaną do podpisania przedmiotowej ugody. (odpowiedź na zarzuty k. 140-143)

Sąd ustalił, co następuje:

Powodowie w kantorze, w którym pracowała pozwana wymieniali zarobione za granicą pieniądze. Powodowie poznali się z pozwaną przez wspólnego znajomego A. C.. Pozwana potrzebowała pieniędzy na zachowanie płynności w kantorze, zaproponowała zawarcie umowy pożyczki. W dniu 02 lipca 2012 r. powodowie zawarli z pozwaną pisemną umowę pożyczki w kwocie 350.000 zł. Kwotę tę pozwana otrzymała od powodów.

dowód: sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XV Nc 389/15 k. 144-147, k. 38-41 akt XV C 129/16 Sądu Okręgowego w Gdańsku, apelacja pozwanej z dnia 23 maja 2017 r. k. 158-163, ugoda z dnia 13 sierpnia 2018 r. k. 12-14, Zeznania powoda M. S. słuchanego w charakterze strony k. 192-192-193, k.203-204

Powodowie udzielili również B. Ź. w dniu 09 lipca 2013 r. pożyczki w kwocie 145.000 zł.

dowód: Zeznania powoda M. S. słuchanego w charakterze strony k. 192-192-193, k.203-204, ugoda z dnia 13 sierpnia 2018 r. k. 12-14

Pozwana w okolicach kwietnia – maja 2014 r. zaprosiła powoda na prowadzoną przez siebie budowę, wskazując, iż wkrótce ukończy budowę hotelu ale potrzebuje pożyczki aby ukończyć prace przed sezonem. Wówczas zacznie zarabiać na hotelu i będzie miała pieniądze aby wywiązać się z umowy pożyczki. Powód zgodził się na udzielenie pożyczki i następnie powodowie w dniu 15 maja 2014 r. zawarli z pozwaną ustną umowę pożyczki w kwocie 50.000,00 zł. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Kwota pożyczki została przelana ze wspólnego rachunku bankowego powodów prowadzonego w banku (...) S.A. w W. na rachunek bankowy pozwanej nr (...) w dniu 15 maja 2014 r.

dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 15 maja 2014 r. k. 6, Zeznania powoda M. S. słuchanego w charakterze strony k. 192-192-193, k.203-204, ugoda z dnia 13 sierpnia 2018 r. k. 12-14

Pozwana nie wywiązała się ze spłaty całości zadłużenia z umowy zawartej dnia 02 lipca 2012 r. przez powodów co skutkowało wszczęciem przez powodów postępowania przed Sądem Okręgowym w Gdańsku, które toczyło się pod sygn. akt XV C 129/16.

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 15 marca 2017 r. w punkcie 1 Sąd zasądził od pozwanej B. Ź. solidarnie na rzecz powodów M. S. i K. S. kwotę 182.791,98 gr. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W punkcie 2 Sąd Okręgowy w Gdańsku umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, natomiast w punkcie 3 zasądził od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 13.302 zł 86 gr tytułem kosztów postępowania w tym kwotę 4.185 zł 86 gr tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem w sprawie o sygn. akt I ACa 604/17 wydanym na skutek apelacji pozwanej, oddalił apelację.

W toku postępowania przed Sadem Okręgowym i Sądem Apelacyjnym pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy z dnia 02 lipca 2012 r. i otrzymania kwoty 350.000,00 zł od pozwanych.

dowód: sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie XV Nc 389/15 k. 144-147, k. 38-41 akt XV C 129/16 Sądu Okręgowego w Gdańsku wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XV C 129/16 wraz z uzasadnieniem k. 148 -157, apelacja pozwanej z dnia 23 maja 2017 r. k. 158-163

W 30 lipca 2018 r. powodowie wypowiedzieli umowę pożyczki z dnia 15 maja 2014 r. W treści wypowiedzenia wysłanego do pozwanej, powodowie wskazali, iż podstawę złożonego wypowiedzenia stanowi art. 723 k.c. Powodowie wskazali ponadto termin zwrotu pożyczki na 6 tygodni od daty wypowiedzenia umowy oraz wskazali numer rachunku bankowego, na który należy zwrócić kwotę udzielonej pożyczki.

Powyższe wypowiedzenie pozwana odebrała w dniu 01 sierpnia 2018 r.

dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 30 lipca 2018 r. k. 9 potwierdzenie odbioru wypowiedzenia przez pozwaną k. 10- 11

W dniu 13 sierpnia 2018 r. powodowie i pozwana zawarli ugodę pozasądową.

W § 1 ust. 1 strony ugody zgodnie oświadczyły, że wierzycielom (powodom) przysługują przeciwko dłużnikowi (pозwanej) następujące wierzytelności z tytułu:

a) należności stwierdzonej tytułem wykonawczym – wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 marca 2017 r. sygn. akt XV C 129/16 i wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 18 kwietnia 2018 r. sygn. akt I ACa 604/17 zaopatrzonych w klauzulę wykonalności, na której sumę składa się należność główna w kwocie 182.791,98 zł (słownie: stu osiemdziesięciu dwóch tysięcy siedmiuset dziewięćdziesięciu jeden złotych 98/100), suma ustawowych odsetek od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości 1.402,24 zł, suma ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia 10 sierpnia 2018 r. w wysokości 34.810,60 zł, koszty postępowania za I instancję w kwocie 10.278,30 zł. 4.050,00 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego, kosztów klauzuli w wysokości 138,00 zł koszty zastępstwa w egzekucji w wysokości 5.400 zł, uiszczona zaliczka na wydatki w egzekucji w kwocie 217 zł;

b) pożyczki udzielonej B. Ż. w dniu 09 lipca 2013 r. w kwocie 145.000 zł (słownie: stu czterdziestu pięciu złotych 00/100) wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 24 sierpnia 2016 r. do dnia 10 sierpnia 2018 r. w kwocie 19.938,49 zł;

c) należności z tytułu pożyczki udzielonej B. Ż. w dniu 15 maja 2014 r. w wysokości 50.000,00 zł

W § 3 dłużnik oświadczył, że uznaje w całości co do wysokości jak i co do zasady wierzytelności określone w § 1 ugody.

W § 5 zdanie pierwsze wierzyciele zgodnie oświadczyli, że z chwilą zapłaty kwoty w wysokości 401.000,00 zł (słownie czterystu jeden tysięcy złotych 00/100) zapłaconej w terminie i na warunkach określonych w § 4 Ugody, zrzekają się wszelkich pozostałych roszczeń przysługujących im wobec dłużnika, z tytułu wierzytelności określonych w § 1 i § 2 ugody i złożą niezwłocznie po zaksięgowaniu kwoty 401.0000,00 zł (słownie czterystu jeden tysięcy złotych 00/100)

dowód: ugoda z dnia 13 sierpnia 2018 r. k. 12-14

Pozwana nie zapłaciła na rzecz powodów należności wynikających z ugody.

dowód: Zeznania powoda M. S. słuchanego w charakterze strony k. 192-192-193, k.203-204

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku niniejszego postępowania, które zostały wymienione szczegółowo powyżej, jak również sprzeciwu od nakazu zapłaty znajdującego się w aktach sprawy XV C 129/16 Sądu Okręgowego w Gdańsku. Częściowo dokumenty te były kwestionowane przez pozwaną, niemniej jednak ich wzajemna spójność, przy bierności strony pozwanej w przedstawieniu materiału dowodowego, który mógłby wpłynąć na podważenie mocy dowodowej przesądzały o tym, iż Sąd nie widział podstaw, aby dokumenty przedstawione przez stronę powodową uznać za niewiarygodne.

Sąd oparł się również na zeznaniach powoda słuchanego w charakterze strony. Zeznania te były spójne, logiczne, konsekwentne, odznaczały się dużym stopniem szczegółowości, znalazły również w pełni odzwierciedlenie w dołączonych do akt sprawy dokumentach w tym m.in. w potwierdzeniu przelewu, ugodzie a także dokumentach ze sprawy Sądu Okręgowego w Gdańsku sygn. akt XV C 129/16 i Sądu Apelacyjnego w Gdańsku sygn. akt I ACa 604/17. Sąd nie miał zatem podstaw aby zeznaniom tym odmówić wiarygodności.

Za niewiarygodne uznał Sąd zeznania pozwanej B. Ż. słuchanej w charakterze strony. Okoliczności przez nią przedstawione były sprzeczne ze stanowiskiem powodów ponadto nie znalazły żadnego potwierdzenia w zebranym materiale dowodowym, tym samym nie stanowiły one istotnego dowodu dla ustalenia stanu faktycznego sprawy.

W pierwszej kolejności Sąd rozważył żądanie w pozwanej odrzucenia pozwu w przedmiotowej sprawie z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Zarzut ten w ocenie Sądu nie był zasadny.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została prawomocnie osądzona. Zakres powagi rzeczy osądzonej reguluje przepis art. 366 k.p.c. stanowiący, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Natomiast w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. określone zostały skutki tzw. negatywnych przesłanek procesowych, między innymi stanu powagi rzeczy osądzonej. Przepis ten zabrania ponownego sądzenia sprawy prawomocnie zakończonej. Choć jego wykładnia nie nasuwa wątpliwości, to prawidłowe stosowanie art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. polega na konieczności uprzedniego ustalenia zakresu powagi rzeczy osądzonej. Rozstrzygnięcie o kontynuacji procesu lub odrzuceniu pozwu wymaga ustaleń dwóch stanów: podstawy sporu i przedmiotu prawomocnego rozstrzygnięcia oraz przedmiotu żądania (roszczenia), zgłoszonego przez powoda w pozwie wszczynającym postępowanie w drugiej sprawie. Jeżeli między tymi samymi stronami zachodzi tożsamość określonych wyżej okoliczności, następuje ustalenie kolejnego stanu prawnoprocesowego, określanego mianem powagi rzeczy osądzonej, i jego subsumcja, ze skutkiem określonym w art. 199 §1 pkt 2 k.p.c. Tożsamość roszczenia zachodzi zatem wówczas, gdy identyczny jest nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu (postanowienie SN z dnia 9 czerwca 1971 r. II CZ 59/71 OSNCP 71.12.226). Dla tożsamości orzeczeń potrzeba tożsamości podstawy faktycznej i prawnej, czyli normy prawnej roszczenia (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1967 r. I CR 570/66 OSPiKA 68.7-8.158, postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 29 stycznia 1997 r., I CKU 65/96). Reasumując, z powagą rzeczy osądzonej mamy do czynienia, gdy spełnione są łącznie trzy przesłanki: tożsamość stron, tożsamość roszczenia (przedmiotu i podstawy sporu), a także brak nowych okoliczności faktycznych.

Przenosząc powyższe zważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż pomiędzy niniejszym postępowaniem a sprawą toczącą się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku o sygn. akt XV C 129/16 a następnie Sądem Apelacyjnym w Gdańsku o sygn. akt I ACa 604/17 taka tożsamość nie występuje z uwagi na brak tożsamości roszczenia. Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu wynika, iż oba postępowania dotyczą innego stosunku prawnego zawartego pomiędzy stronami. Sprawa przed Sądem Okręgowym w Gdańsku dotyczyła umowy pożyczki zawartej pomiędzy stronami w dniu 02 lipca 2012 r. w kwocie 350.000 zł. natomiast niniejsze postępowanie ustnej umowy pożyczki z dnia 15 maja 2014 r. na kwotę 50.000,00 zł. Pozwana wprawdzie wskazywała, iż kwota 50.000,00 zł otrzymana przelewem od pozwanych dotyczyła wcześniejszej umowy, ale jej stanowisko w ocenie Sądu jest niewiarygodne. Przeczą temu zeznania powoda M. S. jak również treść dołączonych do pozwu dokumentów w tym zawartej ugody z dnia 13 sierpnia 2018 r. i potwierdzenia przelewu na kwotę 50.000,00 zł. Przedmiotowa ugoda w § 1 ust. 1 lit. a i c wskazywała na to, iż pozwana zawarła w sumie trzy odrębne umowy pożyczki, co pozwana potwierdziła własnoręcznym podpisem. Dodatkowo Sąd zwrócił uwagę, na stanowisko pozwanej w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Gdańsku, gdzie między innymi w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana potwierdziła fakt zawarcia umowy pożyczki z dnia 02 lipca 2012 r. i otrzymania od powodów kwoty 350.000 zł przed dniem 15 maja 2014 r. Nie wskazywała ona na okoliczność, iż należność wynikającą z umowy z dnia 02 lipca 2012 r. otrzymała w ratach a w szczególności, że co do kwoty 50.000 zł otrzymała ją w maju 2014 r.

Tym samym Sąd nie miał podstaw, aby przyjąć, iż oba w/w postępowania dotyczą tej samej umowy pożyczki. W konsekwencji wniosek pozwanej o odrzucenie pozwu został oddalony, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Przechodząc do oceny powództwa należy wskazać, iż jego podstawę stanowił art. 720 § 1 k.c., w myśl którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą. O konsensualnym charakterze pożyczki przesądza fakt, że dochodzi ona do skutku przez samo porozumienie się stron. Obowiązek wydania przedmiotu pożyczki, jaki ciąży na pożyczkodawcy, jest konsekwencją uprzednio zawartego porozumienia w tej sprawie. Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykáže, że pożyczki udzielił. Sama umowa może być zawarta w formie dowolnej (nawet ustnie). Może być ona zawarta na czas oznaczony lub nieoznaczony, przy czym w przypadku zawarcia umowy na czas nieoznaczony termin zwrotu pożyczki wynika z treści art. 723 k.c. który stanowi, iż jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Na powodach ciążył zatem obowiązek udowodnienia, że zawarli z pozwaną umowę, na której podstawie przenieśli na pozwaną własność określonej sumy pieniężnej a pozwana zobowiązała się zwrócić im tę samą ilość pieniędzy, przez co nawiązał się pomiędzy stronami stosunek pożyczki. Ponadto strona powodowa powinna wykazać, że w wykonaniu tej umowy przekazała pozwanej właśnie kwotę dochodzoną pozwem. W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, strona powodowa udowodniła powyższe okoliczności. Nie mogło bowiem ujść uwadze to, iż następczo doszło do zawarcia z pozwaną ugody pozasądowej z dnia 13 sierpnia 2018 r. W ugodzie, zawartej pomiędzy stronami doszło do potwierdzania zawarcia umowy pożyczki z dnia 15 maja 2014 r. na kwotę 50.000 zł. Strony w umowie ugody uregulowały wprost spłatę zadłużenia wynikającego z pożyczki której dotyczy niniejsze postępowanie, pozwana zaś potwierdziła istniejące zaległości z zawartej uprzednio umowy pożyczki. Ugoda niewątpliwie uregulowała wspólnie wynegocjowane warunki dalszej spłaty. Ugoda ta była zatem z założenia wyrazem wzajemnych ustępstw każdej ze stron, co wynika zresztą wprost z treści art. 917 k.c.

Tym samym przedkładając dokument zawartej pomiędzy stronami ugody sądowej powodowie wykazali fakt zawarcia w dniu 15 maja 2014 r. umowy pożyczki na kwotę 50.000 zł dodatkowo na potwierdzenie swojego stanowiska przedłożyli oni potwierdzenie przelewu na tę kwotę. Pozwana natomiast nie wykazała jakoby do zawarcia tej umowy nie doszło. Wskazując na podstawy uzasadniające oddalenie wniosku pozwanej o odrzucenie pozwu Sąd ustosunkował się już do twierdzeń powódki wskazujących, iż kwota 50.000,00 zł stanowiła część umowy pożyczki zawartej dnia 02 lipca 2012 r., który to zarzut stanowił także de facto stanowisko pozwanej, w kontekście oddalenia powództwa. Zarazem za nieuzasadniony Sąd uznał także zarzut użycia groźby bezprawnej przez powodów przy podpisywaniu ugody pozasądowej z dnia 13 sierpnia 2018 r. Należy wskazać, iż zgodnie z art. 87 k.c. kto złożył oświadczenie woli pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej, ten może uchylić się od skutków prawnych swego

oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł się obawiać, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe. Kodeks cywilny nie definiuje pojęcia groźby. W orzecznictwie przyjęto, iż groźba oznacza zapowiedź przyszłego zła, które może dotknąć określoną osobę i którego urzeczywistnienie w jakiś sposób uzależnione jest od woli groźącego. Przesłankami, które nadają groźbie charakter normatywny są bezprawność i powaga groźby oraz normalny związek przyczynowy między groźbą o złożeniu oświadczenia woli określonej treści. Oświadczenia woli złożone pod wpływem groźby mogą zostać pozbawione skutków prawnych przez uchylenie się od nich, co w konsekwencji powoduje, iż czynność prawna jest nieważna, jednak warunkiem skutecznego uchylenia się od skutków prawnych złożonego oświadczenia woli jest złożenie stosownego oświadczenia na piśmie osobie, która jest jego adresatem (art. 88 § 1 k.c.) a także zachowanie terminu do złożenia w/w oświadczenia. Zgodnie bowiem z art. 88 § 2 k.c. uprawnienie do uchylenia się wygasa w razie groźby - z upływem roku od chwili, kiedy stan obawy ustał.

W przedmiotowej sprawie zarzut zawarcia ugody pod wpływem groźby w zasadzie opierał się jedynie na twierdzeniach pozwanej, które nie znalazły żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym. Powyższym twierdzeniom zaprzeczyli natomiast powodowie. W ocenie Sądu brak jest przy tym jakichkolwiek przesłanek, aby zarzut pozwanej mógł być uznany za słuszny. Dodatkowo pozwana nie wykazała jakoby złożyła ona w trybie i terminie wynikającym z art. 88 § 1 i 2 k.c. oświadczenie stronie powodowej o uchyleniu się od skutków prawnych zawartej pomiędzy stronami ugody. Tym samym Sąd tego zarzutu pozwanej nie uwzględnił.

Niezasadny w ocenie Sądu okazał się również zarzut przedawnienia roszczenia. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż umowa pożyczki nie została zawarta w związku z prowadzeniem przez powodów działalności gospodarczej. Pozwana nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów aby uznać takie jej stanowisko za uzasadnione. Nie świadczy o tym natomiast sam fakt, iż powodowie zawarli z pozwaną trzy umowy pożyczki. Zatem do stosunku prawnego łączącego strony w niniejszej sprawie należy stosować ogólne przepisy o przedawnieniu. Roszczenie z umowy pożyczki, którego dochodzą powodowie, powstało jeszcze przed nowelizacją kodeksu cywilnego, która weszła w życie w dniu 09 lipca 2018 r. tj. w dniu 15 maja 2014 r. i w dniu wejścia w życie zmiany, czyli 9 lipca 2018 r. nie było przedawnione, bowiem w dotychczasowym brzmieniu art. 118 k.c. w tym wypadku okres przedawnienia wynosił 10 lat. Natomiast ustęp 2 art. 5 ustawy zmieniającej Kodeks cywilny stanowi, że, jeżeli zgodnie z Kodeksem cywilnym w nowym brzmieniu, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, czyli od 9 lipca 2018 r. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie nowelizacji, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Zgodnie natomiast z art. 120 § 1 k.c. w zw. z art. 723 k.c. termin przedawnienia roszczenia o zwrot pożyczki zaczyna biec od dnia, w którym pożyczka powinna zostać zwrócona. Jeżeli termin zwrotu nie został określony w umowie wynosi on sześć tygodni od dnia wypowiedzenia przez pożyczkodawcę umowy pożyczki. Powodowie w dniu 30 lipca 2018 r. wypowiedzieli pozwanej umowę pożyczki z dnia 15 maja 2014 r. Powyższe wypowiedzenie zostało odebrane osobiście przez pozwaną w dniu 01 sierpnia 2018 r. Ponadto w zawartej ugodzie pozasądowej zawartej w dniu 13 sierpnia 2018 r. pozwana uznała w całości roszczenie wynikające z umowy pożyczki z dnia 15 maja 2014 r. zarówno co do wysokości jak i co do zasady. Należy zatem wskazać, iż niewątpliwie w dniu złożenia pozwu tj. w dniu 15 października 2018 r. roszczenie powodów nie było przedawnione.

Reasumując powyższe zważania Sąd uznał, iż powodowie udowodnili zarówno fakt zawarcia umowy pożyczki pomiędzy stronami, jak i jej wysokość. Natomiast pozwana w żaden sposób nie wykazała jakoby należność wynikającą z umowy pożyczki z dnia 15 maja 2014 r. na rzecz powodów spłaciła. Należy przy tym zaznaczyć, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Aktywność Sądu w zakresie postępowania dowodowego ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony, gdyż ciężar wskazania niezbędnych dowodów na okoliczności istotne w sprawie spoczywa przede wszystkim na stronach procesu. Podkreślić należy, iż zasady zawarte w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Zaznaczyć przy tym należy, iż

nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (co wyraźnie podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 17.12.1996r., OSN 1997, poz. 76). Skoro zatem pozwana negowała zasadność roszczeń powoda powinna była te okoliczności udowodnić. Jednak swoich twierdzeń pozwana nie poparła żadnym dowodem.

W świetle tak ocenionego materiału dowodowego, Sąd uznał, iż zgromadzone w sprawie dowody były wystarczające dla uzasadnienia żądania dochodzonego pozwem w całości.

Zgodnie z art. 495 § 1 k.p.c. obowiązującym przed dniem 07 listopada 2019 r. w razie prawidłowego wniesienia zarzutów przewodniczący wyznacza rozprawę i zarządza doręczenie ich powodowi. Nadto stosownie do dyspozycji art. 496 k.p.c. obowiązującego przed dniem 07 listopada 2019 r. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Mając na uwadze treść powołanych wyżej przepisów oraz fakt, że żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie Sąd w punkcie II wyroku nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 29 listopada 2018 r. sygn. akt I Nc 6181/18 utrzymał w mocy.

W punkcie III Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (dz. u. 167 poz. 1398 z późn zm.) przejął na Skarb Państwa koszty sądowe w postaci 1/2 opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty, tj. w części w jakiej pozwana od uiszczenia tej opłaty została zwolniona.

W punkcie IV Sąd z uwagi na utrzymanie nakazu zapłaty w mocy na zasadzie art. 98 §1 k.p.c. obciążył pozwaną B. Ż. kosztami postępowania powstałymi po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W punkcie V Sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., uwzględniając ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu z uwagi na utrzymanie w mocy nakazu zapłaty Sąd zasądził od pozwanej B. Ż. na rzecz powodów M. S., K. S. solidarnie kwotę 1.200 zł tytułem dodatkowych kosztów zastępstwa procesowego powstałych w związku z wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty. Stanowią one różnicę pomiędzy kosztami procesu w całości należnymi a kosztami orzeczonymi w nakazie zapłaty. Koszty te zostały przez Sąd ustalone na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 3 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności Radców Prawnych (dz. u. z 2015 r. poz. 1804 z późn zm.)